

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 339/2020-56

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného JUDr. Petrom Belicom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie „*jeho napadnutím v ÚVTOS a ÚVV [REDAKČNÝ ZNAČENIE] dňa 23.8.2014 okolo 8.00 hod a následným postupom, konaním a rozhodnutím*“ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKČNÝ ZNAČENIE] ČVS: ÚVTOS a ÚVV-Vyš-14/24-2014 z 28. októbra 2014, Okresnej prokuratúry Trnava č. k. 4 Pv 309/14/2207-7 z 20. novembra 2014, Krajskej prokuratúry v Trnave č. k. 1 Kpt 230/15/2200-9 z 3. novembra 2015 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/4 GPT/110/15/1000-10 z 29. decembra 2015, ako aj „*nespravením žiadneho vyšetrovania zo strany štátu – SR, Ministerstva spravodlivosti SR, Generálneho riaditeľstva ZVJS*“ a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .
2. Žiadosti [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Petrom Belicom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 13, čl. 16, čl. 19, čl. 22, čl. 40, čl. 46, čl. 47 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. e) a ods. 4 a 5, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 a čl. 127 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) „*jeho napadnutím v ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] dňa 23.8.2014 okolo 8.00 hod a následným postupom, konaním a rozhodnutím*“ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „ústav na výkon trestu“) ČVS: ÚVTOS a ÚVV-Vyš-14/24-2014 z 28. októbra 2014, Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 4 Pv 309/14/2207-7 z 20. novembra 2014, Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 Kpt 230/15/2200-9 z 3. novembra 2015 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/4 GPT/110/15/1000-10 z 29. decembra 2015, ako aj „*nespravením žiadneho vyšetrovania zo strany štátu – SR, Ministerstva spravodlivosti SR, Generálneho riaditeľstva ZVJS*“.

2. Ústavná sťažnosť bola doplnená viacerými podaniami sťažovateľa. Podaním doručeným ústavnému súdu 30. augusta 2018 označeným ako „*dodatok č. 1 k ústavnej sťažnosti sťažovateľa z 20.7.2018*“ sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu odstránil chybu v písaní, ktorá sa týkala bodu 2 sťažostného petitu.

3. Sťažovateľ už bez participácie právneho zástupcu dopĺňal obsah ústavnej sťažnosti aj podaniami doručenými ústavnému súdu 18. októbra 2018 a 22. novembra 2018. Obsah

týchto podaní je koncipovaný laicky, je značne zmätočný a z argumentačného hľadiska neprínosný pre obsah podanej ústavnej sťažnosti.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je od roku 2007 vo výkone trestu odňatia slobody. Dňa 23. augusta 2014 bol v ústave na výkon trestu fyzicky napadnutý dvoma odsúdenými, následkom čoho mu boli spôsobené „*vážne fyzické zranenia - zlomeniny a pod.*“. Sťažovateľ mal v úmysle napadnutie oznámiť „*príslušným orgánom hneď v pondelok dňa 25.8.2014 ale ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] to marila tým, že odobrala od Sťažovateľa korešpondenciu od Sťažovateľa ale neodoslala ju adresátom. Neurobila záznam, že Sťažovateľ odovzdal zásielky na odoslanie a potom tvrdila, že menovaný žiadnu korešpondenciu na odoslanie neodovzdal. Po opakovaných podaniach prišla na MS SR sťažnosť sťažovateľa až dňa 08.09.2014!*“. Podľa tvrdenia sťažovateľa „*väzenské orgány túto sťažnosť nijako neriešili*“.

5. V súvislosti s napadnutím podal sťažovateľ 25. augusta 2014 aj trestné oznámenie adresované generálnej prokuratúre. Neznáma osoba z personálu ústavu na výkon trestu „*vybrala obsah zásielky, vložila dnu čisté papiere a list zalepila a poslala adresátovi*“. Po upozornení generálnej prokuratúry, že v zásielke boli iba „*čisté papiere*“, sťažovateľ poslal celé svoje podanie generálnej prokuratúre nanovo.

6. Na úrovni trestného konania sa napadnutím sťažovateľa začal zaoberať aj ústav na výkon trestu, ktorý vo veci rozhodol napadnutým uznesením z 28. októbra 2014 ČVS: ÚVTOS a ÚVV-VYŠ-14/24-2014 tak, že trestné stíhanie v sťažovateľovej veci zastavil.

7. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením č. k. 4 P v 309/14/2207-7 z 20. novembra 2014 tak, že sťažnosť zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako nedôvodnú.

8. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že prieskumu záverov vyšetrovania sa domáhal podaniami adresovanými krajskej prokuratúre aj generálnej prokuratúre. Krajská

prokuratúra vo veci rozhodla upovedomením č. k. 1 Kpt 230/15/2200-9 z 3. novembra 2015 tak, že podnet sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodný. Generálna prokuratúra upovedomením č. k. IV/4 Gpt 110/15/1000-10 z 29. decembra 2015 označila postup krajskej prokuratúry, okresnej prokuratúry, ako aj povereného príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže za dôvodný, zákonný a vecne správny a podnet sťažovateľa odložila ako nedôvodný.

9. Sťažovateľ pre účely preukázania svojich tvrdení „zabezpečil na svoje náklady znalecký posudok od Expert Group. (Príloha č. 9) 24.6.2016. Náklady sťažovateľa boli 840 € na základe fa č. 0117/2016 (Príloha č. 9A) Z obsahu tohto znaleckého posudku vyplýva, že k udalostiam nemohlo dôjsť tak ako to tvrdia útočníci, že Sťažovateľ si nemohol zranenia spôsobiť sám, že mu nebola poskytnutá pomoc hneď ako mala byť a ani žiadna pomoc ale až po 12 hodinách, že zranenia neboli riadne zadokumentované a pod. Ako aj to, že má nárok na bolestné a v akej výške.“.

10. Sťažovateľ sa na základe zistení prezentovaných v znaleckom posudku opätovne obrátil podnetom na generálnu prokuratúru v rokoch 2016 aj 2017, pričom tieto jeho podania ostali bez odpovede. Podnet sťažovateľa podaný v roku 2018 generálna prokuratúra „riešila, avšak napriek obsahu predmetného znaleckého posudku GP SR skonštatovala, že všetko je v poriadku tak ako je“.

11. Sťažovateľ, poukazujúc na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Tomasi vs. Francúzsko, PANTEA vs. Rumunsko, Rehbock vs. Slovinsko, Soering vs. Spojené kráľovstvo), tvrdí, že za násilie, ktoré sa deje v ústave na výkon trestu, je zodpovedný ústav, a to aj v prípade, ak sa „násilia dopustia nie dozorcovia, ale iný väzni, lebo ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] je povinná spraviť také opatrenia, aby k násiliu nedošlo“.

12. Porušenie svojich základných práv a práv vidí sťažovateľ v tom, že „Personál ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] sa snažil pôvod zranení vysvetliť tak, že si ich spôsobil sám a že si za ne môže sám tým, že útočníkom bol samotný Sťažovateľ. Teda ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ], ktorá je právne zodpovedná za násilie aj zranenia na Sťažovateľovi

a ktoré Sťažovateľ utrpel, vyšetrowali teda samých seba a to tak, aby sa zbavili zodpovednosti sa snažili tvrdiť, že zranenia si Sťažovateľ spôsobil sám.“.

13. Závery vyšetrowania sťažovateľ spochybňuje s poukazom na závery znaleckého dokazovania, z ktorého podľa neho vyplýva, že „a) Sťažovateľ zranenia utrpel, b) Utrpel ich vo výkone trestu / vo ÚVTOS a ÚVV [REDACTED], c) Lebo ÚVTOS a ÚVV [REDACTED] nespravila také opatrenia aby k takému konaniu nedošlo, d) Ide o závažné zranenia - zlomeniny a pod. teda násilie dosiahlo potrebný stupeň závažnosti na to aby ho bolo možné označiť za ponižujúce, neľudské a ako mučenie“.

14. Namietané porušenie čl. 3 dohovoru vidí sťažovateľ v postupe napadnutých orgánov, keďže „Základné vyšetrowanie robil ten istý subjekt, ktorý je za porušenie práva sám zodpovedný. Teda orgán vyšetrowal sám seba, čo už je v rozpore s požiadavkou na riadne a účinné vyšetrowanie. Ostatné orgány na úseku trestného konania sa iba stotožnili so závermi ÚVTOS a ÚVV [REDACTED], bez toho aby vec riadne vyšetrili. Väzenské orgány na úseku sťažnostného zákona vec vôbec neriešili. Nikoho nezaujímalo ani netrápilo prečo súčasťou vyšetrowacieho spisu a vyšetrowania nie sú záznamy z bezpečnostných kamier vo ÚVTOS a ÚVV [REDACTED], ktoré monitorujú vychádzkové dvorce, prečo na vychádzkach nebol prítomný dozor (personál ÚVTOS a ÚVV [REDACTED]) najmä ak sa jednalo o osoby s najprísnejším bezpečnostným režimom, nikoho nezaujímal znalecký posudok predložený Sťažovateľom a pod. Zranenia neboli riadne zdokumentované, lekárska pomoc bola Sťažovateľovi poskytnutá až po vyše 12 hodinách a to nie dostatočná a správna, atď.“.

15. Poukazujúc na uvedené skutočnosti, sťažovateľ tvrdí, že je v danom prípade nesporné, že došlo aj k porušeniu čl. 13 dohovoru, keďže „vo veci nebolo urobené riadne a efektívne vyšetrowanie“.

16. Podľa sťažovateľa „Tým, že ÚVTOS a ÚVV [REDACTED] ale ani štát nespravili také opatrenia aby k násiliu na Sťažovateľovi vo ÚVTOS a ÚVV [REDACTED] nedošlo, teda tým, že došlo k násiliu na Sťažovateľovi, spôsobenie mu zranení a pod. došlo aj k porušeniu

dalšieho práva na súkromný život a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do jeho súkromného života a súkromia ako takého“.

17. Sťažovateľ tiež namieta, že vo vzťahu k jeho napadnutiu podal aj sťažnosť adresovanú Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorá však nebola vybavená.

18. V petite svojej sťažnosti v znení jej doplnenia z 30. augusta 2018 navrhol sťažovateľ rozhodnúť takto:

„1) Práva [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zaručované v čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02), čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, a čl. 149 Ústavy SR jeho napadnutím vo ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] dňa 23.8.2014 okolo 8:00 hod. a následným postupom, konaním a rozhodnutím ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] ČVS: ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] - Vyš-14/24-2014 porušené boli.

2) Práva [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zaručované v čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02), čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, a čl. 149 Ústavy SR jeho napadnutím vo ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] dňa 23.8.2014 okolo 8:00 hod. a následným postupom, konaním a rozhodnutiami Okresnej prokuratúry Trnava pod č. 4 Pv 309/14/2200-7, Krajskej prokuratúry Trnava pod č. 1 Kpt 230/15/2200-9 a Generálnej prokuratúry SR pod č. IV/4 GPT/110/15/1000-10 porušené boli.

3) Práva [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zaručované v čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02), čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 2, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, a čl. 149 Ústavy SR nekonaním a nespravením žiadnych opatrení na zabránenie útoku vo ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ], nespravením žiadneho vyšetrovania zo strany štátu - SR, Ministerstva spravodlivosti SR. Generálneho riaditeľstva ZVJS porušené boli.

4) ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sumy vo výške:

- 1.566 € za bolesť a zranenia
- 840 € za znalecký posudok - ako trovy konania za zabezpečenie dôkazu
- 30.000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy - teda za traumy, stres, poníženie, krivdu, pocit strachu a neistoty, krivdy a pod., ktoré Sťažovateľ pociťoval a prežil ako priamy dôsledok porušenia svojich práv do dvoch mesiacov od tohto nálezu.

5) Štát - SR v zastúpení MS - SR je povinný vyplatiť Sťažovateľovi sumu vo výške 50.000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za traumy, poníženie, stres, krivdu, pocit strachu a neistoty, a pod., ktoré Sťažovateľ pociťoval a prežíval ako priamy dôsledok porušenia svojich práv do dvoch mesiacov od tohto nálezu.

6) Ministerstvo spravodlivosti SR je povinné vyplatiť Sťažovateľovi sumu vo výške 50.000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za traumy, poníženie, stres, krivdu, pocit strachu a neistoty, a pod., ktoré Sťažovateľ pociťoval a prežíval ako priamy dôsledok porušenia svojich práv do dvoch mesiacov od účinnosti tohto nálezu

7) Generálne riaditeľstvo ZVJS je povinné vyplatiť Sťažovateľovi sumu vo výške 50.000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za traumy, poníženie, stres, krivdu, pocit strachu a neistoty, a pod., ktoré Sťažovateľ pociťoval a prežíval ako priamy dôsledok porušenia svojich práv do dvoch mesiacov od účinnosti tohto nálezu

8) Okresná prokuratúra Trnava je povinná vyplatiť Sťažovateľovi sumu vo výške 50 000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za traumy, poníženie, stres, krivdu, pocit strachu a neistoty, a pod., ktoré Sťažovateľ pociťoval a prežíval ako priamy dôsledok porušenia svojich práv do dvoch mesiacov od účinnosti tohto nálezu.

9) Krajská prokuratúra Trnava je povinná vyplatiť Sťažovateľovi sumu vo výške 50.000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za traumy, poníženie, stres, krivdu, pocit strachu a neistoty, a pod., ktoré Sťažovateľ pociťoval a prežíva! ako priamy dôsledok porušenia svojich práv do dvoch mesiacov od účinnosti tohto nálezu

10) Generálna prokuratúra SR je povinná vyplatiť Sťažovateľovi sumu vo výške 50.000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za traumy, poníženie, stres, krivdu, pocit strachu a neistoty, a pod., ktoré Sťažovateľ pociťoval a prežíval ako priamy dôsledok porušenia svojich práv do dvoch mesiacov od účinnosti tohto nálezu

11) [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],
štátnemu občanovi SR, t. č. v ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhradu trov právneho

zastúpenia v sume 325,42 € (2 úkony právnej služby po 153,50 € - prevzatie a príprava zastúpenia 13.7.2018. sťažnosť 20.7.2018; 2.x režijný paušál po 9,21 €, ktoré je ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Petra Belicu vedený v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], IBAN: [REDAKOVANÉ] č. účtu: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

19. Ústavná sťažnosť bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorý bol členom II. senátu ústavného súdu a ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prerokovaná v treťom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

20. Sťažovateľ listom, ktorý bol ústavnému súdu doručený 16. októbra 2019, podal generálnu námietku zaujatosti všetkých sudcov ústavného súdu vo všetkých konaniach o jeho ústavných sťažnostiach vedených na ústavnom súde. Listom doručeným ústavnému súdu 4. júna 2020 vzal sťažovateľ späť námietky zaujatosti vo všetkých jeho ústavným súdom rozhodovaných veciach s výnimkou námietky smerovanej voči sudkyňi Jane Laššákovej. Vzhľadom na uvedené rozhodol v tejto veci senát ústavného súdu v pôvodnom zložení.

II.

Relevantná právna úprava

21. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

22. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

24. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

25. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

26. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,

d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

27. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

K namietanému porušeniu základných práv a práv sťažovateľa napadnutým uznesením ústavu na výkon trestu ČVS: ÚVTOS a ÚVV-Vyš-14/24-2014 z 28. októbra 2014

28. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti odkazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje.

29. Keďže sťažovateľ mal možnosť domáhať sa nápravy tvrdeného porušenia svojho práva na okresnej prokuratúre prostredníctvom sťažnosti, ktorá je riadnym opravným prostriedkom, a túto svoju možnosť aj využil, ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv a práv sťažovateľa napadnutým uznesením ústavu na výkon trestu nemá právomoc na takéto preskúmanie (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05). Ústavný súd preto časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému uzneseniu ústavu na výkon trestu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných práv a práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresnej prokuratúry č. k. 4 Pv 309/14/2207-7 z 20. novembra 2014, upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kpt 230/15/2200-9 z 3. novembra 2015 a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 110/15/1000-10 z 29. decembra 2015

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených článkov ústavy, dohovoru a charty uznesením okresnej prokuratúry č. k. 4 Pv 309/14/2207-7 z 20. novembra 2014, upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kpt 230/15/2200-9 z 3. novembra 2015 a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 110/15/1000-10 z 29. decembra 2015 ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03). Sťažovateľ vo vzťahu k jednotlivým napadnutým rozhodnutiam alebo upovedomeniam neuvádza, kedy mu boli doručené, avšak z obsahu sťažnosti a z obsahu jednotlivých chronologicky aj obsahovo nadväzujúcich napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že sťažovateľovi bol obsah napadnutých rozhodnutí známy už v čase, keď tieto napádal dostupnými opravnými prostriedkami a podnetmi, a teda že mu boli doručené už v priebehu rokov 2014 (uznesenie

okresnej prokuratúry) a 2015 (upovedomenia krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry).

31. Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti poukazuje na to, že posledným „*opravným prostriedkom*“, ktorý vo veci využil a od ktorého odvodzuje zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, bol jeho podnet adresovaný generálnej prokuratúre, o ktorom bolo rozhodnuté generálnou prokuratúrou 23. mája 2018. Sťažovateľ ako dôkaz predložil upovedomenie generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 110/15/1000-29 z 23. mája 2018.

32. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu sťažovateľa, ktorý bol v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Tvrdenia o porušení základných práv v súvislosti s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo tzv. petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

33. Ústavný súd, vychádzajúc z odôvodnenia ústavnej sťažnosti, z jej petitu, ako aj z argumentačnej previazanosti oboch uvedených komponentov, rešpektujúc vlastnú povinnosť posudzovať podania dominantne z obsahovej stránky (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde), bez akýchkoľvek pochybností ustálil, že upovedomenie generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 110/15/1000-29 z 23. mája 2018 ani konanie, ktoré mu predchádzalo, nebolo ústavnou sťažnosťou napadnuté. Osobitne tu hodno zdôrazniť, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

34. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde je ústavnú sťažnosť možné podať do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorými došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa. Výnimkou je iba prípad, ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok. V tom prípade lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. To však nie je prípad sťažovateľa, keďže jeho ďalšie opakované

podania adresované generálnej prokuratúre po uplynutí takmer troch rokov od jej posledného upovedomenia z 29. decembra 2015 nie je možné považovať za mimoriadne opravné prostriedky zakladajúce zachovanie lehoty vo vzťahu k akýmkoľvek skorším rozhodnutiam vydaným v súvislosti s vecou sťažovateľa v kontexte poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ mohol v lehote dvoch mesiacov od doručenia upovedomenia generálnej prokuratúry z 23. mája 2018 namietať ústavnou sťažnosťou iba proti postupu a rozhodnutiu generálnej prokuratúry o jeho podnetoch, vo vzťahu ku ktorým generálna prokuratúra konštatovala ich nerelevantnosť (podanie z 3. januára 2018, 22. januára 2018, 20. marca 2018 a 3. mája 2018) týmto posledným upovedomením. Opačný záver by pripustil možnosť špekulatívneho, svojvoľného a v zásade neobmedzeného predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti voči právoplatným rozhodnutiam a postupom opakovaným podávaním podnetov generálnej prokuratúre.

35. Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že ústavná sťažnosť bola sťažovateľom vo vzťahu k uzneseniu okresnej prokuratúry č. k. 4 Pv 309/14/2207-7 z 20. novembra 2014, upovedomeniu krajskej prokuratúry č. k. 1 Kpt 230/15/2200-9 z 3. novembra 2015 a upovedomeniu generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 110/15/1000-10 z 29. decembra 2015 podaná zjavne po zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehote. Ústavný súd ju preto v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

36. Vo vzťahu k časti sťažnostného petitu, kde sťažovateľ navrhuje vysloviť porušenie ním označených základných práv a práv „*nekonaním a nespravením žiadnych opatrení na zabránenie útoku...zo strany štátu SR, Ministerstva spravodlivosti SR a Generálneho riaditeľstva ZVJS*“, ústavný súd konštatuje, že takto vymedzený návrh rozhodnutia je neurčitý a zmätočný a vo svojej podstate aj nevykonateľný, a to napriek tomu, že sťažovateľ bol v čase spísania ústavnej sťažnosti zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Sťažnosť v tejto časti nespĺňa ani základné náležitosti predpokladané zákonom o ústavnom súde, preto ju ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

37. Sťažovateľ bol v konaní od počiatku zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Podaniami z 5. mája 2020, 19. mája 2020 a 9. júna 2020 však sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom z dôvodu, že právne zastúpenie priznané mu pôvodne Centrom právnej pomoci mu bolo odňaté. Rozhodnutie potvrdzujúce túto skutočnosť sťažovateľ žiadnym spôsobom neoznačil ani ho k svojim podaniam nepriložil.

38. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

39. Na to, aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ním, musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená.

40. Ak teda ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná jeho právomoc na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda to znamená, že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

41. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu nedostatku právomoci, z dôvodu jej oneskoreného podania, ako aj z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí, je zřejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné

uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017, I. ÚS 383/2019).

42. Pretože nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

43. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu